

MISSA CRISMAL – 2018

Catedral de Vic - Dimarts Sant-, 27-3-2018

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
 Germans preveres i diaques,
 Seminaristes,
 Religiosos i religioses,
 Laics i laiques,
 Germans i germanes, tots, fills estimats de Déu.

Com ja us expressava en la carta de memòria de la celebració de la Missa Crismal, el meu cor de pastor diocesà s'omple de goig per la vostra presència, estimats germans preveres i diaques. I, juntament amb vosaltres, també la presència de fidels, religiosos i laics, que volen participar en la celebració d'aquesta eucaristia, única i significativa en tot el nostre bisbat. En el context de la Setmana Santa, i en l'atmosfera del Cenacle, celebrem l'eucaristia, en la qual és consagrat el sant Crisma i són beneïts els olis dels malalts i dels catecúmens, per a les celebracions sacramentals i benediccionals, d'arreu de la diòcesi. I en aquest context i atmosfera, germans sacerdots, sereu convidats a renovar les promeses sacerdotals, en recordança de les que un dia féreu en la vostra ordenació, davant del bisbe. El Senyor us va configurar, per la gràcia de l'Esperit Sant, per a ser, enmig del poble cristià, presència de Crist, sacerdot, pastor, mestre i espòs de la seva Església. Aquesta gràcia demana de nosaltres fidelitat i lluita per la santedat rebuda com a pur do. La pregària de l'Església no ens manca mai, com avui es farà visible; però tampoc la intercessió de l'Església del cel, dels sants de la nostra diòcesi i de tots els sants que són sol·lícits de la nostra santedat en l'exercici propi del nostre ministeri sacerdotal a favor del poble encomanat.

La unció pren relleu en aquesta celebració per la consagració i benedicció dels sants olis i per la Paraula de Déu que ens ha estat proclamada. Jesús, a la sinagoga del seu poble, llegeix un fragment del profeta Isaïes en què és present l'anunci del Messies, ungit per l'Esperit del Senyor, enviat a portar la Bona Nova als pobres, proclamar la llibertat als captius, el retorn a la llum als cecs i anunciar l'alliberament als oprimits i l'any de gràcia del Senyor. El mateix Jesús, dirigint-se als seus compatriotes que havien sentit contar coses d'ell, s'aplica a si mateix les paraules del profeta: *Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esriptura.*

Nosaltres reconeixem que Jesús és el Messies, l'alliberador, l'únic Salvador de tot home i de tota la humanitat. El reconeixem i, per això mateix, trobem en ell el sentit de la nostra vida. Som consagrats al Senyor. Ho som pel baptisme rebut i pel sagrament de l'orde; però també som consagrats al Senyor perquè tota la nostra vida solament pren sentit des de Crist, en Crist i amb Crist. Sí, hem estat ungits en Crist, i, en la nostra vocació i ministeri propi, som participants de la seva santedat i de la seva missió. No ho oblidem mai: en raó dels sagraments rebuts, de la unció de l'Esperit rebuda, som sants i enviats a portar la Bona Nova a tots els homes. El que s'afirma de tota l'Església, santa i

evangelitzadora, també ha de ser viscut per tots nosaltres, com a comunitat i personalment. Sigues el que ets! Sigues sant! Sigues evangelitzador! Aquest són el reptes fonamentals que tots tenim, i els hem de viure amb la força de l'Esperit que hem rebut. Recordem aquelles paraules de Pau al seu deixeble Timoteu: *Et recomano que procuris de revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny.*

Siguem, doncs, sants. El que el nostre món necessita, el que els més petits i més pobres necessiten són sacerdots sants. No tinguem por de viure la santedat pròpia que hem rebut com a do. Recordem que en Crist hem estat unguits per l'Esperit Sant, que ens fa sants en Crist mateix. ¿Quina és la santedat sacerdotal que avui el Senyor i la seva Església ens demana? M'arrisco a dir-ho amb dues paraules veïnes en el seu contingut. El sacerdot sant és aquell que lluita per ser, sempre i en tot moment, sense fissures ni espais reservats, «creient» i «creïble». Els homes ens volen persones de fe en Crist, als qui confessen amb la paraula i la vida que Jesucrist és el Senyor del món i de la història. Ens volen persones esperançades, obertes a l'acció de Déu en la seva vida i en el món. Ens volen persones de pau, amb un cor gran, capaç d'estimar sense fronteres de cap mena. Ens volen sacerdots de Crist vivint el nostre ministeri amb fidelitat i valentia, amb la mirada posada, no en el propi interès egoista, sinó en el bé dels qui servim; cercant, sempre i en tot moment, la voluntat de Déu. Ens volen veure pregar i ens volen mestres de pregària. Ens volen a prop seu, perquè volen experimentar la presència de Crist per mitjà de la nostra pobra persona. En el nostre món dividit en dissensions i discòrdies, hem de ser homes d'unitat, de comunió.

Hem de ser sants en l'avui que ens pertoca de viure. I ho hem de fer amb agraïment i joia, sense recança i amb esperança. La missió que tenim al davant ha de ser mirada per nosaltres no com una dificultat, sinó com un repte. De nosaltres —i amb tots els batejats i no sense ells— depèn que aquesta gran multitud de persones dels nostres pobles i ciutats que desconeixen Jesús puguin trobar-se amb ell i puguin viure l'alegria de l'evangeli. Hem de ser sants en l'avui. I no puc passar de llarg, en aquesta trobada amb el presbiteri diocesà, sense dir una paraula referent a la situació política i social que estem vivint avui. Situació canviant i complexa. El que primer em brolla són els sentiments de dolor i preocupació, tant en mi com en tantes persones amb qui em trobo. Ha estat un temps llarg de concòrdia el que hem viscut, no pas exempt de tibantors, que hem de vetllar a fi que no es perdi. La pau és un gran bé que possibilita altres béns socials, familiars i personals. El paper que ens pertoca als pastors de l'Església és el de ser constructors de pau. La nostra paraula ha de ser sempre la de la crida al diàleg i a la magnanimitat. Aquesta darrera paraula és la que pren força en el meu cor en aquests moments. És l'hora de fer una crida a la magnanimitat, a tenir el cor gran. En un món en què s'afirma el subjecte, amb la seva llibertat i els seus drets, ens trobem —i sovint amb dolor en tants àmbits— amb una llibertat afirmada que topa amb la llibertat de l'altre. Solament des de la generositat, des de la veritat, des de la caritat, que brolla d'un cor magnànim, es pot trobar camí de pau i concòrdia.

No n'hi ha prou amb l'afirmació dels drets i de la llei; hem de fressar els camins del perdó, de la reconciliació, de la caritat. La caritat dels uns als altres i dels altres als uns. Una societat sense caritat és una societat sense Déu. I una societat sense Déu és una societat en contra de la persona humana.

Som consagrats i enviats a portar la Bona Nova als desvalguts. La consagració i la missió són inseparables. La santedat sacerdotal i l'exercici del ministeri també. Recordem el que ens ensenya el segon Concili Vaticà: «Els preveres, en practicar el ministeri de l'Esperit en la justícia, són enfortits en la vida espiritual, mentre siguin dòcils a l'Esperit de Crist, que els vivifica i els condueix. Efectivament, en virtut de les mateixes sagrades accions diàries, com també per la totalitat de llur ministeri, que practiquen en comunió amb el bisbe i els preveres, ells s'encaminen a la perfecció de vida. I la santedat dels preveres contribueix moltíssim a complir amb fruit el propi ministeri» (*Praesbyterorum ordinis*, 12). La missió en aquest tombant de la història pren característiques de sortida evangelitzadora. Hem de cercar el que ens demana l'Esperit als qui som pastors en nom i en persona de Crist. Hem de ser evangelitzadors i suscitadors, mestres i acompanyants d'evangelitzadors. Hem de viure amb fidelitat el servei al tot de la missió eclesial, essent, al mateix temps, capaços de promoure en tot el poble cristià la sortida missionera i evangelitzadora. Són temps nous que demanen de nosaltres un servei ministerial, que ha de prendre la característica d'itinerant. No podem deixar comunitats sense el servei sacerdotal. Tots són importants en el cor de l'autèntic pastor de l'Església.

Preguem els uns pels altres, encomanem-nos en la pregària. Fem-ho ara junts, tot renovant les promeses sacerdotals, tinguem especialment presents, si pot ser, els nostres germans que celebren les noces d'or sacerdotals: Mn. Melitó Tubau i Espelt, el P. Lluís Balanyà i Dubois i el P. Josep Rovira i Arumí, ambdós claretians; el P. Miguel Guillén Peña, missioner josefí, en els vint-i-cinc anys de la seva ordenació sacerdotal, i el germà prevere, el P. Alejandro Enríquez Islas, també missioner josefí, en el primer any de sacerdocí. Agraïm, amb dolor i esperança, el testimoniatge dels germans que durant l'any que ha passat han estat cridats a rebre la corona dels bons servidors. I preguem pels seminaristes i perquè no ens manquin mai els pastors que necessitem per al servei sacerdotal en les nostres parròquies i comunitats.

A Crist, el Senyor, *l'Alfa i l'Omega, el qui és, el qui era, i el qui ha de venir*, tot honor i tota glòria en la seva Església i en la vida i el ministeri dels seus sacerdots, ara i per tots els segles. Amén.